

която е неповече отъ два километри далечъ отъ митрополията, тъй наречена Силихоръ. Пратили Никола Странджата въ Търново да прегледа персонала въ митрополията и ако може да се срѣщне съ нѣкои вѣрни граждани, да узнае нѣщо по-точно за короната и жезъла. При държания съветъ въ гората Селихоръ, решили да узнаятъ точно за всичко, защото Караджата и Хаджи Димитъръ били на мнение да се разузнае добре, че ако нѣма нѣкоя опасностъ за поменатитѣ старини, тогава да се пристѣпи къмъ насилственото имъ отнемане, за да не се даде поводъ на гръцкия владика да ги злоупотрѣби. Другитѣ не се съгласявали, но Караджата имъ далъ да разбератъ, ако тѣ отлагатъ или бжде усѣтено нѣщо за тѣхъ, то жезълъ, корона и другитѣ нѣща ще ги отнесатъ гърцитѣ въ Букурещъ и Богъ знае каква сждба ще ги постигне. Ще ги продадатъ и румънитѣ, щѣли да ги турятъ въ своя музей да го украсятъ и съ тѣзи старини. Подпомогнатъ отъ Хаджи Димитъръ, тѣ двамата успѣли да убедятъ и другитѣ хъшове, да не пристѣпятъ дадената си честна дума на Раковски. Следъ този съветъ пратили въ града Никола Странджата, като търновчанинъ. Странджата е кръщеникъ на кръстя Момчоолу, а Стефанъ Карагъзовъ води дъщеря на Момчоолу. Странджата, ако и търновчанинъ, но като хъшъ, той се опасявалъ да излѣзе както и да е въ гра-